

NAŠA ANKETA

Kako izboljšati kmetijsko proizvodnjo?

Je že tako, da kmetijstvo kar ne more iz ospredja našega gospodarskega dogajanja. Odločne zahteve kmečkih zvez, predvsem pa še vedno čudna mešetarjenja z odkupnimi in prodajnimi cenami kmetijskih pridelkov, vse to daje vedeti, da v kmetijstvu še zdaleč ni vse rešeno in da bo potrebno kar precej volje, da bosta zadovoljna oba – tako kmet kot kupec.

Dokler ne bodo rešena temeljna vprašanja, si seveda ne moremo nadejati tudi večje kmetijske proizvodnje. Brez ustrezne stimulacije ni rezultatov, to je jasno vsakomur. O tem, kaj storiti, da bi se tu morda le premaknilo na bolje, smo tokrat povprašali »prizadete« same – kmetovalce. Ljudi pač, ki ne delajo kabinetnih računov, ki pa na lastnih žuljih dobro čutijo, kaj pomeni trdo kmečko delo.

Franc Kušar, Notranje Gorice:

»Po mojem bo treba na vsak način uskladiti odkupne in prodajne cene pridelkov. Cene mesa, mleka, vsega. Poglejte, ko se podraži meso in mleko, govorijo o tem že dva meseca prej, bencin pa se podraži kar čez noč. Kmečko delo še vedno ni pravilno vrednoteno. Zato mladi danes tudi nočejo več ostati na kmetijah, ampak grede raje v »fabriko«. Je pač tako, pri denarju se vse začne in vse konča.«

Roman Škof, Brezje:

»Mislim, da posredniki le preveč poberejo. Vsaka stvar je še enkrat dražja, ko pride kupcu v roke. Po mojem bi bilo 50 odstotkov posredniške marže čez in čez dovolj. Le kako more na primer kruh v trgovini stati že prek dva stara milijona, za pšenico pa so nam dali le 500 starih jurjev za kilogram! Tu nekaj ni v redu. Zavoljo nizkih odkupnih cen, jasno tudi kmetijski stroji postajajo za kmeta vse dražji, če že ne kar nedosegljivi. Enako je tudi s kmetijskimi zaščitnimi sredstvi. Te bi morali že enkrat regresirati. O kmečkih zvezah pa samo na kratko: če so že naše predstavnice, naj jih vsaj poslušajo!«

Anton Pirnat, Notranje Gorice:

»Če hočejo dvigniti kmetijsko proizvodnjo, morajo najprej poceniti kmetijske stroje in nafto. To je postalo le predrago. Enako je tudi z umetnimi gnojili. Dohodka od prodane živine pa ni pravega; pa še na to je treba navadno čakati mesec dni. Le zakaj neki tudi tako pičila odškodnina po toči ali divjadi? Meni na primer so letos zajci uničili veliko nizkega fižola in pese, vendar nisem dobil niti dinarja odškodnine.«

Janez Velkovič, Belica:

»V kmetijstvu bi bilo treba še marsikaj izboljšati, spremeniti. Nekaj se je sicer že premaknilo na bolje, a še vedno premalo. Cene kmetijskih pridelkov na primer so še vedno prenizke. Za meso in mleko bi nam morali plačevati vsaj dvakrat na mesec, kajti sicer ti inflacija vse pobere. Sam zdaj premorem pet glav živine, nekaj koz in prašičev, toda če hočeš kupiti nov traktor, moraš imeti v hlevu najmanj 30, če že ne 40 glav živine.«

Jaka Logar, Zaklanec:

»Zdaj nekaj govori, da bodo ukiniteli prometni davek na rezervne dele kmetijskih strojev. Če se bo to res zgodilo, ne vem. Po mojem sploh ni mogoče, da bi v teh razmerah izboljšali kmetijsko proizvodnjo. Za to je največ kriva inflacija. Mleko nam na primer plačujejo šele ob mesecu, ko je denar že pol manj vreden. Še večji problem je prispevek za socialno. Kmalu ga marsikdo ne bo mogel več plačevati, kajti postal je le previsok. Veliko zaslužka ti pobere tudi elektrika in nafta. Če pa imaš zraven še kako nesrečo, si pa sploh tam.«

BRANKO VRHOVEC

Poziv mladincem

Na podlagi 12. in 65. člena Zakona o vojaški obveznosti (Ur. list SFRJ, št. 64/85) in 17. člena Pravilnika o izvrševanju vojaške obveznosti (Ur. list SFRJ, št. 40/86) pozivamo vse mladince, rojene v letih 1970, 1971, 1972 in starejše, s stalnim ali z začasnim prebivališčem na območju ljubljanskih občin, kateri še niso prejeli osebne poziva za vpis v vojaško evidenco, da se javijo najkasneje do 30. 9. 1989 na Mestnem sekretariatu za ljudsko obrambo Ljubljana, zaradi vpisa v vojaško evidenco.

Prijave sprejemamo vsak dan od 7.30 do 18.30 ure, razen ob sobotah in nedeljah, na prijavno odjavni službi, Mestnega sekretariata za ljudsko obrambo Ljubljana, Adamič-Lundrovo nabrežje 2/b, okence št. 1.

Za vpis v vojaško evidenco je potrebno predložiti osebno izkaznico ali izpisek iz rojstne matične knjige.

Če se ne odzovete na ta poziv, boste odgovarjali po 77. členu Zakona o vojaški obveznosti (Ur. list SFRJ, št. 64/85).

MESTNI SEKRETARIAT ZA LJUDSKO OBRAMBO

DRUŽABNO SREČANJE MLADIH VOJAKOV V MOSTECU

»Tu nam ničesar ne manjka«

Ze pred poldnevom se je množica novopečenih vojakov s svojci, ali vsaj del njih, začela počasi pomikati proti enemu najbolj dražestnih kotičkov Ljubljane – Mostecu. Točneje: proti Rekreacijskemu centru Mostec. Prijetno naravno okolje, blagodejen hlad v senci dreves, predvsem pa odmaknjenost od neprijetnega mestnega vrveža, je bilo kot nalašč za dober prigrizek in kanček veselja v krogu domačih, ki ga bodo mladi vojaki poslej gotovo pogrešali. Med drevjem je zadišalo po jagnjetini in pleskavicah, vojaški ansambel pa je godel, kot da bi šlo za turistično in ne vojaško prireditev.

V pravnem »elementu« so bili kajpak tudi naši »občinarji«, še posebej pa komandant obrambe mesta Ljubljane Milan Aksentijević, ki je

v spremstvu predsednika ZZB Ljubljane Staneta Vrhovca šel od mize do mize in vsakemu vojaku prirsčno stisnil roko, z njim pokramljal. Nič čudnega torej, da je splošno vzdušje vojaške mladeži izvenelo praktično v eni sami ugotovitvi: »pa ovde mi zaista ništa ne fali.«

Ivica Bradić, vojak iz Prozora: »Semkaj v Slovenijo sem prišel 17. junija. Za zdaj se tu kar dobro počutim, pa čeprav je marsikaj drugače kot pri nas. Ni korzov – večernih sprehodov v mesto, drug je tudi jezik in miselnost. Pa bo že nekako šlo. To srečanje

Ivica Bradić

Istvan Bagi

Kmečki praznik v Polhovem Gradcu

V času, ko smo pričali vse žolčnejšim razpravam o reorganizaciji kmetijstva, pa tudi o tem, ali naj bi mleko plačevali enkrat ali dvakrat na mesec, so kmetijski sejmi še edine prireditve, kjer ni pretirano vroče krvi in hudih besed.

Tako je tudi kmetijski sejem, ki so ga v soboto, 2. septembra pripravili pri kmetijski združenju v Polhovem Gradcu pritegnil kar lepo število kmetov-kooperantov s tega območja, ki so uživali ob razstavi simentalke govedu in (popoldanskem) tekmovanju v nekaterih kmečkih veščinah.

»To razstavo simentalke pasme smo pripravili z namenom, da se bo enkrat tudi v kmetijstvu Polhograjskih dolomitov nekaj dogajalo,« je povedal glavni pobudnik te prireditve, direktor KZ Ljubljana Jože Tanko. »Rejec z najvišje ocenjeno živino je dobil za nagrado zvonec, preostali (pri vrhu) pa priznanja in denarne nagrade. Kmetijska zadruga je prav tako nagradila tudi najboljšega proizvajalca mleka in mesa, sami Polhograjski dolomiti pa so s tem sejmom pridobili črpalko za D 2 gorivo in urejen preskrbovalni prostor za kmetijski repromaterial, gradbeni material in drugo. Na prireditvi sodeluje tudi aktiv kmečkih žena Polhograjskih dolomitov z izvirnimi kmečkimi jedmi, aktiv mladih zadržnikov z jedačo in pijačo, Jože Setnikar iz Črne vrha (kmečki turizem) pa je ponudil domače pečence, brinovce in domač kruh. Istočasno je na ogled tudi čebelarstva razstava. Takšne prireditve naj bi kar najbolj zblížale kmete na tem območju, hkrati pa so, kot rečeno, tudi nazoren prikaz dobre reje simentalke govedu

Tekmovanje koscev je bilo zanimiva paša za oči

tukajšnjih rejcev. Imam obljubo, da bomo poslej pripravili vsako leto v enem od dolomit-skih krajev takšen kmečki praznik – v takšni ali drugačni obliki.«

Razstavo simentalke je lahko z še najbolj zadovoljnim obrazom zapuščal Pavel Žakelj iz Šentjošta, ki je prejel prvo nagrado, zadovoljna pa sta lahko bila tudi (drugouvrščen) Franc Lampret in (tretjeouvrščen) Albin Oven. Nagrado za najboljšo mesno in mlečno proizvodnjo so dodelili Francu Trobcu iz Setnika, nagrado za najboljšo mesno proizvodnjo pa Ludviku Kozjeku z Briš.

V popoldanskem delu sejma so se nato pomerili še mladi zadržniki v starih, a žal vse bolj pozabljenih kmečkih opravilih: košnji, grabljenju in prenosu vode v škafih. Žal pa je ta del prireditve precej pokvaril dež.

B. VRHOVEC

MEDNARODNI MLADINSKI DELOVNI TABOR NA TRNOVEM

Tuja pomoč pri obnovi Kulturnega doma

Na sam predvečer novega šolskega leta, 30. avgusta, se je v zgradbi KUD France Prešeren na Karunovi 14 začel mednarodni mladinski delovni tabor, ki naj bi pomagal pri obnovi teh več kot žalostnih prostorov. (Prostovoljna) pomoč mladih rok, ki sta jo priskrbeli OK ZSMS in KUD France Prešeren, je prišla kot alternativna rešitev v sili, saj sam KUD nima na voljo dovolj sredstev, da bi se lotili obnove po običajni poti.

V dneh od 30. avgusta do 9. septembra, kolikor bo predvidoma trajal tabor, bodo skušali opraviti vsaj najnujnejša vzdrževalna dela: obnoviti dvoranski del poslopja, to je – dvorano, avlo in oder. Popravila nujno potrebuje tudi streha in delavniški prostori, medtem ko so dimnike že uredili. Kot nam je povedala predsednica KUD France Prešeren Lenca Bogovič, je v celotno akcijo (tabor) skupno vključenih okrog dvajset mladih ljudi, pri čemer so štirje prišli tudi iz tujine. Pričakovani so še več tujcev in sicer šest. Četverica fantov iz ZRN, Finske in Alžirije dela po šest ur na dan (kudovci tudi več), v prostem času pa so jim pripravili pester turistični program: ogled mesta in njegovih znamenitosti ter obisk Postojnske in Škocjanske jame in prireditve novega rocka.

»S tem taborom skušamo uresničiti projekte, ki jih sicer ne bi mogli, hkrati pa je to tudi priložnost, da se sklepajo nova prijateljstva in vezi,« ocenjuje tabor Lenca Bogovič. »Sredstva za reali-

zacijo tabora sta prispevala OK ZSMS in RK ZSMS, za dragi gradbeni material pa naši sponzorji: Lesnina, Hoja in Elektrotehna. Nekaj malega smo imeli na voljo tudi iz kulturniškega proračuna.«

Nekaj vtisov udeležencev tabora:

Kenneth Nieminen, Finska:

»Preden sem prišel semkaj, so mi dejali, da bo tu delalo več mladih. Zdaj pa smo tu samo mi štirje. No, delo ki ga opravljam ni bogve kako težko, saj lahko sam odločam o tem, kaj boš delal. Res je nekaj prahu, vendar imamo tuše. Rad bi se tudi kdaj kasneje še vrnil sem, da bi videl, kako poteka delo v tem domu, a kaj, ko je od Finske do sem tako daleč.«

Jochen Rudolf, ZRN:

»Zdaj sem tu šele dva dni, zato še težko govorim, o kakih vtisih. Ljubljano pa sem že vzljubil. Je prijetna, ljudje so prijazni. Že od nekdanj rad pomagam pri obnovi starih zgradb. Tudi ta bo, ko bo enkrat obnovljena, kar lepa. Imam občutek, ko da bi obnavljal svoje lastno stanovanje v Berlinu. Lahko pa bi nam prišlo pomagat več ljudi sem, kajti sicer dvomim, da bomo končali vse to delo v desetih dneh.«

Taleb Youcef, Alžirija:

»Sam sem prišel semkaj včeraj s prijateljem Kennethom. To mi je omogočila mednarodna mladinska organizacija. Delo se mi ne zdi posebno težko, pa čeprav nisem pred tem še nikoli delal kaj takega. Delamo po šest ur na dan. Sprva sem imel nekaj pripomb na hrano, zdaj pa se tudi tu počasi obrača na bolje.«

Christian Sievers, ZRN:

»Pričakoval sem več ljudi. Zdaj smo tu žal samo mi štirje, pa še ti smo iz tujine. Lani, ko sem bil na podobnem delovnem taboru na Poljskem, nas je bilo kar 26. Ponavadi se udeležijo takšnega tabora od 12 do 15 ljudi. Že od nekdanj zelo rad kontaktiram z mladimi iz drugih držav, saj se tako tekoje nove vezi, prijateljstva. Zares škoda, da nas tu ni več, saj je sicer tabor dobro organiziran...«

BRANKO VRHOVEC

Četverica fantov iz tujine med odmorom

Kot je v našem mestu običaj, je vsaka izmed ljubljanskih občin enkrat izmenično gostitelj slovesne zaprisege mladih vojakov, ki so prišli na služenje vojaškega roka v Ljubljano. Tako je predsednik občinske skupščine Peter Vrhunc 8. julija v kasarni Boris Kidrič v Šentvidu izrekel iskreno dobrodošlico številnim mladim vojakom iz domala vse Jugoslavije. Na srečanju v Mostecu pa jih je neposredno po slovesni zaprisegi obiskal tudi naš sodelavec, o čemer pričava prav ta sestavek.

tu v Mostecu pa je prav imenitna sprostitvev: imamo lepo naravo, dobro hrano, vse.«

Istvan Bagi, vojak iz Kanjiže:

»Sem sem prišel med kuharje. Za zdaj seveda še ne kuhamo kdove kako veliko, ker imamo še »obuko«, samo tu pa tam kak čaj in podobno. Tudi srbohrvaščine še ne znam dobro, ker prihajam iz madžarsko govorečega dela Vojvodine, se je bom pa naučil. Ljubljana se mi zdi zelo lepa. Posebej lepi so parki; v Vojvodini še zdaleč ni toliko dreves, ampak skoraj sama ravnina.«

Sabahudin Čatić, vojak iz Gornjega Vakufa;

»Danes sem prvič kar sem tu šel v mesto. Ljubljana se

mi zdi kar prijetno mesto. Tudi tu v Mostecu je zelo lepo, škoda pa je, ker ni bilo mojih domačih, pa čeprav sem jim sporočil naj pridejo. Ne vem, kaj jim je.«

Vaso Živanović, vojak iz Bijeljine:

»Sam sem prišel v intendantsko službo. To se mi ne zdi posebno naporno delo. Tudi pred odhodom k vojakom se nisem ničesar bal. Pač, vsakdo mora svoje odslužiti, ni kaj. Ljudje tu v Sloveniji se mi zdijo kar v redu, saj so povečini gostoljubni, prijazni, obzirni. Tudi na družabno srečanje tu v Mostecu nimam nobenih pripomb: zabave je dovolj za vse – celo za otroke.«

BRANKO VRHOVEC

Vaso Živanović

Sabahudin Čatić